

Knjiga proroka Joela i laodicejska Crkva adventista sedmoga dana – broj četiri

Jeff Pippenger

2025-12-07

Broj četiri

U Izaiji dvadeset i osam „ljudi podrugljivci koji vladaju” „Jeruzalemom” prikazani su kao „pijanice Efrajimove” i kao „kruna oholosti”. „Kruna” predstavlja vodstvo, a „oholost” predstavlja sotonski karakter.

Pijanci su suprotstavljeni ostatku („ostatku”) koji postaje Božja „kruna” slave, jer tijekom kasne kiše Gospodin uspostavlja svoje „kraljevstvo slave”, kako je predloženo time što je na križu uspostavio „kraljevstvo milosti”. Kraljevstvo milosti na križu predložuje kraljevstvo slave pri nedjeljnom zakonu. Kasna kiša započela je 11. rujna, kada je započelo pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće i sud živima.

„Vidjela sam da sve stvari s intenzivnom napetošću gledaju i usmjeravaju svoje misli prema nadolazećoj krizi koja je pred njima. Grijesi Izraela moraju unaprijed doći na sud. Svaki grijeh mora biti priznat u Svetištu, tada će se djelo pokrenuti. To se mora učiniti sada. Ostatak će u vrijeme nevolje vapiti: Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“

„Kasna kiša dolazi na one koji su čisti — svi će je tada primiti kao nekoć.”

„Kada četiri anđela puste, Krist će uspostaviti svoje kraljevstvo. Nitko ne prima kasnu kišu osim onih koji čine sve što mogu. Krist bi nam pomogao. Svi mogu biti pobjednici milošću Božjom, po krvi Isusovoj. Cijelo je nebo zainteresirano za to djelo. Anđeli su zainteresirani.”
Spalding and Magan, 3.

Četiri vjetra iz Otkrivenja također su u Izaije prikazana kao silovit vjetar koji je bio zadržan u dan istočnoga vjetra, kao što su i četiri vjetra razdora iz Otkrivenja obuzdana od četiriju anđela. Sestra White poistovjećuje četiri vjetra s „gnjevnim konjem koji nastoji otrgnuti se” te koji donosi „smrt i razaranje”. Četiri se vjetra postupno puštaju, počevši od 11. rujna, zatim snažno pojačani pri nedjeljnom zakonu, a potom posve oslobođeni kada se zaključi vrijeme ljudske kušnje.

Oslobođen i obuzdan

Sedmi trubni glas, koji je ujedno i treće jao, koji navješćuje dovršenje otajstva Božjega, bio je proročki oglašen 11. rujna kada je islam bio pušten, a zatim proročki obuzdan od Georgea W. Busha nakon 11. rujna. Majka islama, Hagara, Jišmaelova majka, simbol je obuzdavanja i puštanja. Sara ju je pustila da sa Abrahamom začne po Sarinoj odluci, a zatim ju je zbog ljubomore Sara obuzdala, što je navelo Hagaru da pobjegne, sve dok anđeo nije obuzdao Hagaru od bijega i rekao joj da se vrati. Nakon Izakova rođenja, razdor između Hagare i Sare nastavio se sve dok Abraham nije istjerao ropkinju, čime je na nju stavio još jedno obuzdavanje.

Četiri anđela islama bila su puštena na početku proročanstva iz Otkrivenja 9,15 o tristo devedeset i jednoj godini i petnaest dana, a zatim su bila obuzdana 11. kolovoza 1840.

I zatrubi šesti anđeo, i začuh glas od četiri roga zlatnoga žrtvenika koji je pred Bogom, govoreći šestome anđelu koji je imao trubu: Odriješi četiri anđela koji su svezani na velikoj rijeci Eufratu. I bijahu odriješena četiri anđela, pripravljena za sat, i dan, i mjesec, i godinu, da pobiju trećinu ljudi. Otkrivenje 9:13–15.

Nakon što je islam trećega jao bio pušten da napadne 11. rujna, George W. Bush pokrenuo je svoj svjetski rat protiv terorizma i stavio obuzdanje na islam. Prvi spomen Jišmaela, simbola islama, pokazuje da će Jišmaelovi potomci biti protiv svakoga čovjeka i da će svaki čovjek biti protiv njih.

I anđeo Gospodnji reče joj: Evo, začela si i rodit ćeš sina te ćeš mu nadjenuti ime Jišmael, jer je Gospod čuo tvoju nevolju. I on će biti divlji čovjek; njegova će ruka biti protiv svakoga čovjeka, i ruka svakoga čovjeka protiv njega; i prebivat će pred licem sve svoje braće. Postanak 16:11, 12.

Islam je sila na svršetku svijeta protiv koje će biti „ruka svakoga čovjeka“, i Islam će biti protiv svakoga čovjeka, upravo kako se to danas savršeno ispunjava. Osobita zadaća Islama kao simbola proročanstva jest dovesti do svjetskoga rata. Ova se tema potvrđuje izvještajem o Iliji, Ivanu Krstitelju te je u knjizi Otkrivenja prikazana kao „gnjevljenje naroda“.

„Početak onoga vremena nevolje“, koji se ovdje spominje, ne odnosi se na vrijeme kada će se pošasti početi izljevati, nego na kratko razdoblje neposredno prije njihova izlivanja, dok je Krist u Svetišću. U to će vrijeme, dok se djelo spasenja privodi kraju, nevolja dolaziti na zemlju, a narodi će se srdžiti, no bit će zadržani kako ne bi spriječili djelo trećega anđela. U to će vrijeme doći „kasna kiša“, ili osvježanje od Gospodnje prisutnosti, da dade snagu glasnom glasu trećega anđela i pripravi svete da opstanu u razdoblju kada će se izliti sedam posljednjih pošasti.“ Early Writings, 85.

U „danim“ kad pada pozna kiša, Krist uspostavlja svoje kraljevstvo slave, kako je prikazano u knjizi proroka Danijela.

A u dane ovih kraljeva Bog nebeski podignut će kraljevstvo koje neće nikada propasti; i to kraljevstvo neće biti prepušteno drugomu narodu, nego će satrti i uništiti sva ta kraljevstva, a samo će stajati do vijeka. Daniel 2,44.

U „danim“ kada Krist uspostavlja svoje kraljevstvo slave, oni koji su Kristova „kruna“ slave stavljeni su u suprotnost s pijanicama koje nose „krunu“ oholosti. Habakukovo „viđenje“, koje je trebalo biti zapisano i učinjeno jasnim na „pločama“, slikovito prikazuje povijesno svjedočanstvo temeljnih istina adventizma. U Habakukovu svjedočanstvu Joelove dvije skupine, bilo „oholosti“ bilo „slave“, prikazane su kao skupina onih koji su—opravdani vjerom ili koji su—uzdignuti u oholosti. Četvrti redak drugoga poglavlja obraća se tim dvjema skupinama i one odgovaraju klasičnom prikazu farizeja i carinika. Carinik je otišao kući opravdan, a farizejeva „duša“ „nije pravedna“, jer je „uzdignuta“.

Gle, duša njegova koja se uzoholila nije pravedna u njemu; a pravednik će živjeti od svoje vjere. Habakuk 2,4.

U sljedećem retku Habakuk poistovjećuje skupinu onih kojima su srca uzdignuta u oholosti s pijanicama, povezujući tako Izaijine i Habakukove pijance s „ohološću“.

Da također, jer griješi vinom, on je ohol čovjek, i ne ostaje kod kuće, koji širi svoju želju kao pakao, i kao smrt je, te se ne može nasititi, nego sabire k sebi sve narode i gomila k sebi sve pukove. Habakuk 2,5.

Vrijedi se prisjetiti da se ti stihovi u Habakuku nisu ispunili samo u mileritskoj povijesti, nego je njihovo ispunjenje bilo česta tema i kod Ellen White i kod ranih pionira adventizma. Oni koji su bili opravdani vjerom predstavljenom u četvrtom retku mileritske povijesti bili su oni koji su izdržali krizu prvoga razočaranja, koja je označila i vrijeme odgode i dolazak poruke drugoga anđela koja navješćuje pad Babilona. Mileriti su unutar te povijesti kušnje razumjeli da su nekadašnji zavjetni narod, koji su povijesno bili protestanti, postali kćeri Babilona. Ti protestanti bili su protestanti predstavljeni crkvom u Sardu, koja predstavlja zavjetni narod, jer su imali „ime“, simbol i karaktera i zavjetnoga odnosa, ali su bili mrtvi.

I anđelu crkve u Sardu napiši: Ovo govori Onaj koji ima sedam Duhova Božjih i sedam zvijezda: Znam tvoja djela; imaš ime da živiš, a mrtav si. Otkrivenje 3,1.

U kušnji iz 1844. godine, koja je započela 19. travnja, a potom završila 22. listopada — oni koji nisu položili kušnju uzoholili su se; i kad bismo samo pročitali retke koji slijede nakon petoga retka, ondje je prikazano obilježje ljudske oholosti uz primjer papinske drskosti i samouzvisivanja. To završava u dvadesetome retku, gdje je objavljeno da je Gospod u svome svetom hramu; neka sva zemlja šuti pred Njim.

Ali Gospodin je u svojem svetom hramu: neka sva zemlja šuti pred njim. Habakuk 2,20.

Drugi redak drugoga poglavlja Habakuka označuje prvo razočaranje od 19. travnja 1844., a poglavlje završava dvadesetim retkom, koji jasno označuje 22. listopada 1844., kada je Gospodin iznenada došao u svoj hram.

Četiri dolaska 22. listopada 1844. (redak na redak)

„Dolazak Krista kao našega velikog svećenika u Svetinju nad svetinjama radi očišćenja Svetišta, prikazan u Danielu 8,14; dolazak Sina Čovječjega k Pradrevnomu, kako je iznesen u Danielu 7,13; i dolazak Gospodina u Njegov hram, prореčen po Malahiji, opisi su istoga događaja; a to je također predočeno dolaskom zaručnika na svadbu, koji je Krist opisao u prisposobi o deset djevica, u Mateju 25.“ Velika borba, 426.

Treći i četvrti redak prepoznaju dvije skupine koje nastaju u procesu kušnje iz drugoga retka pa sve do dvadesetoga retka, procesu kušnje od 19. travnja 1844. do 22. listopada 1844. Četvrti do devetnaesti redak obraćaju se papinskoj sili, s iznimkom četrnaestoga retka, koji se bavi poviješću što slijedi nakon silaska anđela iz osamnaestoga poglavlja Otkrivenja na 9/11.

Jer će se zemlja ispuniti spoznajom slave Gospodnje, kao što vode prekrivaju more. Habakuk 2,14.

U procesu kušnje drugoga anđela u mileritskoj povijesti razvile su se dvije skupine štovatelja, koje su se potom očitovale u krizi 22. listopada 1844. Karakter zlih u tom odlomku jest karakter papinstva, a u tom razdoblju kušnje vjerni su mileriti, u skladu s porukom drugoga anđela, došli objavljivati da je protestantska crkva, odbacivanjem mileritske poruke, postala kćerima Rima. Spor koji se odvijao između početka 19. travnja i završetka 22. listopada jest mjesto na kojem se očituje karakter, bilo kao oholi ispijač vina Babilona, kao što bijaše Baltazar, bilo kao netko tko je, poput Daniela pred Baltazarom, bio opravdan svojom vjerom. Taj spor jest mjesto na kojem se odvija drama koja budi svijet za vječne stvarnosti povezane s porukom trećega anđela. Pozadina suprotstavljanja pijanoga i opravdanoga postavljena je u kontekst argumenta o tome kako je svijet prosvjetljen glede tih pitanja: „Jer će se zemlja napuniti spoznajom slave Gospodnje, kao što vode pokrivaju more.” To je prosvjetljenje započelo 11. rujna.

Na završetku povijesti prikazane u drugom poglavlju Habakuka, Gospodin je iznenada došao u svoj hram 22. listopada 1844. To je učinio u ispunjenju proročanstva koje je iznio kao Palmoni u četrnaestom retku osmog poglavlja Daniela.

Palmoni

Desetoga dana sedmoga mjeseca biblijskoga kalendara, koji je 1844. godine pao na dvadeset i drugi dan desetoga mjeseca, ispunjen je Habakuk 2:20, a simbolični broj „220“ može se vidjeti u „poglavlju i retku“ koji označava razdobnu promjenu u Kristovoj službi u nebeskom Svetištu. Proročko obilježje sto četrdeset i četiri tisuće jest da su oni koji slijede Jaganjca kamo god On ide. Slijediti Krista znači slijediti Ga u Njegovoj Riječi.

U Njegovoj Riječi broj „220“ simbolično predstavlja spoj božanstva i čovječstva, a samo djelo koje je Krist započeo na taj datum bilo je djelo sjedinjenja svojega božanstva s čovječstvom. Godine 1844., dvadeset drugoga dana desetoga mjeseca, ili simbolično dvadeset i dva puta deset, što iznosi „220“ ($22 \times 10 = 220$), odnosno, moglo bi se reći, upravo na datum koji simbolično odgovara broju „220“, ispunio se Habakuk „2:20“ kada je Krist prešao iz Svetinje u Svetinju nad svetinjama kako bi započeo istražni sud.

Palmoni, Čudesni Broj, nalazi se unutar „pitanja i odgovora“ koji je središnji stup adventizma, a većina adventista posve nije svjesna te istine.

„Biblijski redak koji je, više od svih drugih, bio i temelj i središnji stup adventne vjere bila je izjava: ‘Do dvije tisuće i tri stotine dana; tada će Svetište biti očišćeno.’ [Daniel 8,14.]” Velika borba, 409.

Daniel, osmo poglavlje, reci trinaesti i četrnaesti, predstavljaju pitanje u trinaestom retku, nakon kojega slijedi odgovor u četrnaestom retku. Hebrejska riječ Palmoni prevedena je kao „taj određeni svetac” u trinaestom retku, a to osobito Kristovo ime znači Čudesni Brojitelj ili Brojitelj Tajni.

Kada Ellen White utvrđuje da je četrnaesti redak središnji stup i temelj adventizma, ona stavlja božanski naglasak na pitanje i odgovor ovih dvaju redaka, što zahtijeva da Krist kao Divni Brojitelj bude primarno uporište tumačenja. Sestra White opetovano je naglašavala važnost promatranja Krista kao središnje istine svakoga odlomka, a u trinaestom i četrnaestom retku postoji izravna pojava Krista — „taj neki svetac” — koji je Palmoni.

Kada je adventizam 1863. odbacio „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest, zatvorio je oči pred Palmonijem, jer se proročka struktura pitanja i odgovora temelji na odnosu između Mojsijevih „sedam vremena” i Danielovih „dvije tisuće i tri stotine dana”. Proročki odnos između Mojsijevih „sedam vremena” ili dvije tisuće petsto dvadeset godina i Danielovih „dvije tisuće i tri stotine večeri i jutara” ili dvije tisuće i tristo godina uspostavljen je vremenom, koje je predstavljeno brojevima, a Čudesni Brojitelj nalazi se upravo u središtu pitanja i odgovora koji su središnji stup adventizma. Oni koji su možda čitali spise Josipa Flavija mogli bi se prisjetiti njegovih logičnih argumenata kojima je utvrdio dvije posebne stvari koje je stvorio Bog. Jedna je bila hebrejski jezik, a druga mjerljivo vrijeme, koje pak zahtijeva matematiku.

Trinaesti redak pita: „Dokle?” Taj redak ne pita „kada”, nego pita „dokle?” Od presudne je važnosti za ispravno razumijevanje razlikovati je li pitanje o trajanju (dokle?) ili je pitanje o određenoj vremenskoj točki (kada?). Odgovor na pitanje u četrnaestom retku ili označava određenu vremensku točku, ili vremensko razdoblje, a možda i oboje; no kakav god odgovor bio, mora biti postavljen u kontekst pitanja iz trinaestoga retka. Da bismo pravo razdijelili riječ, odnosno ispravno razumjeli odgovor iz četrnaestoga retka, potrebno je ispravno razumjeti kontekst pitanja. Je li „kada” ili „dokle?”

Pijanci Efrajimovi neodređeno poučavaju da četrnaesti redak označava određenu točku u vremenu, koju oni poistovjećuju s 22. listopada 1844., i kada to čine, vrlo je moguće da se pozivaju na odlomak koji smo upravo naveli iz Velike borbe, no Božja se Riječ nikada ne mijenja i nikada ne zatajuje. Pitanje „dokle” označava trajanje, a ne točku u vremenu. Dvadeset drugi listopada 1844. započeo je razdoblje istražnog suda, a istine povezane s tim djelom predstavljaju vječno evanđelje i mnogo su važnije od samoga datuma njegova početka.

Hebrejska je gramatika jasna, a to isto značenje preneseno je u prijevodu King James Version. Ne samo da gramatika jasno smješta pitanje u kontekst trajanja, nego je i pitanje „dokle” simbol biblijskog proroštva. Na temelju više svjedoka može se pokazati da pitanje „dokle”, kao simbol, predstavlja povijest od 11. rujna do nedjeljnog zakona. Najprije ćemo razmotriti simbol „dokle” prije nego što se vratimo Palmoniju i Joelu.

Dokle? Izaija šest Greetings, and welcome to our studies in prophecy. As we continue with Isaiah chapter six, there is one important detail in our previous study that I would like to return to. Pozdravi i dobro došli u naša proučavanja proroštva. Dok nastavljamo sa šestim poglavljem Izaije, postoji jedan važan detalj iz našega prethodnog proučavanja kojemu bih se želio vratiti. You may remember in our previous study we considered the similarities between the Lord’s throne room in Isaiah six and the ark

of the covenant in the most holy place of the earthly sanctuary. Možda se sjećate da smo u prethodnom proučavanju razmatrali sličnosti između prijestolne dvorane Gospodnje u Izaiji šest i Kovčega saveza u Svetinji nad svetinjama zemaljskoga Svetišta. And over and over in the Bible God connected these two things with one another to teach us that the purpose of the earthly sanctuary was to teach us about the work of Jesus in the heavenly sanctuary. I iznova i iznova u Bibliji Bog je povezivao te dvije stvari jednu s drugom kako bi nas poučio da je svrha zemaljskoga Svetišta bila poučiti nas o djelu Isusa u nebeskom Svetištu. In Hebrews chapter eight and verse five, speaking about the earthly priests, Paul says, “who serve the copy and shadow of the heavenly things, as Moses was divinely instructed when he was about to make the tabernacle. U Poslanici Hebrejima, osmo poglavlje i peti redak, govoreći o zemaljskim svećenicima, Pavao kaže: „koji služe slici i sjeni nebeskih stvari, kao što je Mojsije božanski bio opomenut kada se spremao načiniti Šator. For He said, ‘See that you make all things according to the pattern shown you on the mountain.’” Jer On je rekao: ‘Pazi da sve načiniš prema uzorku koji ti je pokazan na gori.’” So if the holy places of the earthly sanctuary were patterns of the heavenly things, what is it that Isaiah saw in vision in Isaiah chapter six? Dakle, ako su sveta mjesta zemaljskoga Svetišta bila uzorci nebeskih stvari, što je to Izaija vidio u viđenju u šestom poglavlju Izaije? I’d like to suggest to you that in Isaiah six, Isaiah was shown the ark of the covenant in the heavenly sanctuary. Želio bih vam predložiti da je u Izaiji šest Izaiji bio pokazan Kovčeg saveza u nebeskom Svetištu. Now at first this may seem a bit strange because in Isaiah chapter six there is no mention of the ark. To se u početku može činiti pomalo neobičnim, jer se u šestom poglavlju Izaije nigdje ne spominje Kovčeg. And yet the details in Isaiah’s description correspond so exactly with the symbols connected with the earthly ark of the covenant that we can’t mistake the connection. Pa ipak, pojedinosti u Izaijinu opisu tako se točno podudaraju sa simbolima povezanim sa zemaljskim Kovčegom saveza da tu povezanost ne možemo promašiti. For the ark was located in the most holy place, and Isaiah says, “I saw the Lord sitting on a throne, high and lifted up, and the train of his robe filled the temple.” Jer Kovčeg se nalazio u Svetinji nad svetinjama, a Izaija kaže: „Vidjeh Gospodina gdje sjedi na prijestolju, visoku i uzvišenu, i skut njegova ogrtača ispuni Hram.” The symbolism of the Lord sitting upon a throne in the midst of the temple corresponds to the position of the ark in the most holy place. Simbolika Gospodina koji sjedi na prijestolju usred Hrama odgovara

položaju Kovčega u Svetinji nad svetinjama. But then Isaiah says, “Above it stood seraphim; each one had six wings.” No zatim Izaija kaže: „Iznad njega stajahu serafi; svaki je imao po šest krila.“ And if you know the earthly sanctuary well, then you know that over the ark there were two cherubim of glory, overshadowing the mercy seat. A ako dobro poznajete zemaljsko Svetište, tada znate da su nad Kovčegom bila dva kerubina slave koji su zasjenjivali pomirilište. And in between those two cherubim, above the ark, was the visible glory of God. A između ta dva kerubina, iznad Kovčega, bila je vidljiva slava Božja. This is why God said in Exodus 25:22, “And there I will meet with you, and I will speak with you from above the mercy seat, from between the two cherubim which are on the ark of the testimony.” Zato je Bog rekao u Izlasku 25,22: „Ondje ću se sastajati s tobom i s pomirilišta, između ona dva kerubina što su na Kovčegu svjedočanstva, govorit ću s tobom.“ So in the earthly sanctuary there were cherubim over the ark, and in Isaiah six there are seraphim over the throne. Dakle, u zemaljskom Svetištu bili su kerubini nad Kovčegom, a u Izaiji šest serafi su nad prijestoljem. These symbols correspond with one another. Ti simboli odgovaraju jedan drugomu. And then the seraphim cry one to another, “Holy, holy, holy is the LORD of hosts; the whole earth is full of His glory!” A zatim serafi kliču jedan drugomu: „Svet, svet, svet je Jahve nad vojskama; sva je zemlja puna slave njegove!“ And this also connects with the ark because inside the earthly ark were the tables of the Ten Commandments, which are a transcript of God’s holy character. I to je također povezano s Kovčegom, jer su unutar zemaljskoga Kovčega bile ploče Deset zapovijedi, koje su prijepis Božjega svetog karaktera. The law inside the ark testifies that our God is holy, holy, holy. Zakon unutar Kovčega svjedoči da je naš Bog svet, svet, svet. And so by all of these symbols together, God was teaching Isaiah—and He is teaching us—that what Isaiah saw was no ordinary throne room scene. I tako je svim tim simbolima zajedno Bog poučavao Izaiju — i poučava nas — da ono što je Izaija vidio nije bio nikakav običan prizor prijestolne dvorane. Isaiah was shown the ark of the covenant in the heavenly temple. Izaiji je bio pokazan Kovčeg saveza u nebeskom Hramu. Now if this is true, then why would God show Isaiah the ark of the covenant in vision at the very beginning of his prophetic ministry? Ako je to istina, zašto bi onda Bog Izaiji u viđenju pokazao Kovčeg saveza na samome početku njegove proročke službe? And I believe the answer is because the ark of the covenant was the very center of God’s government in both heaven and earth. I vjerujem da je odgovor u

tome što je Kovčeg saveza bio samo središte Božje vladavine i na nebu i na zemlji. God's throne is founded upon His law and government. Božje prijestolje utemeljeno je na njegovu zakonu i vladavini. This is why Psalm 97 and verse two says, "Righteousness and justice are the foundation of His throne." Zato Psalam 97, drugi redak, kaže: „Pravednost i pravda temelj su njegova prijestolja.“ And on the earthly ark, the mercy seat was the top of the ark, while the law was inside the ark beneath it. A na zemaljskom Kovčegu pomirilište je bilo gornji dio Kovčega, dok je Zakon bio unutar Kovčega, ispod njega. So in type, the mercy seat was the throne, and the law was the foundation. Dakle, u predslukama je pomirilište bilo prijestolje, a Zakon temelj. And this teaches us that God's government is built on justice and mercy together. I to nas uči da je Božja vladavina izgrađena na pravdi i milosti zajedno. He never separates these two things. On nikada ne razdvaja te dvije stvari. Now this becomes especially important in the book of Isaiah because Isaiah's message was a message of judgment. To postaje osobito važno u knjizi Izaije, jer je Izaijina poruka bila poruka suda. The nation had broken God's covenant, despised His law, trusted in idols, and walked in rebellion. Narod je prekršio Božji savez, prezreo njegov Zakon, pouzdao se u idole i hodio u pobuni. And because of this, divine judgment was coming. I zbog toga je dolazio božanski sud. But before God sends Isaiah to preach judgment, He first shows him the throne. No prije nego što Bog pošalje Izaiju da propovijeda sud, najprije mu pokazuje prijestolje. He shows him that all judgment proceeds from a holy God, from a lawful government, and from a throne where justice and mercy meet. Pokazuje mu da svaki sud proizlazi od svetoga Boga, od zakonite vladavine i od prijestolja na kojemu se susreću pravda i milost. This means that when Isaiah later speaks of punishment, desolation, captivity, and the overthrow of nations, these are not arbitrary acts. To znači da, kada Izaija poslije govori o kazni, opustošenju, sužanjstvu i obaranju naroda, to nisu samovoljna djela. They come from the One who reigns in holiness and covenant faithfulness. Ona dolaze od Onoga koji vlada u svetosti i saveznoj vjernosti. Now after Isaiah sees the Lord and is cleansed from his sin, God commissions him. A nakon što je Izaija vidio Gospodina i bio očišćen od svoga grijeha, Bog ga opunomoćuje. In verse nine the Lord says, "Go, and tell this people: 'Keep on hearing, but do not understand; keep on seeing, but do not perceive.' U devetom retku Gospodin kaže: „Idi i reci ovomu narodu: 'Slušajte stalno, ali ne razumijte; gledajte stalno, ali ne spoznajte.' Make the heart of this people dull, and their ears heavy,

and shut their eyes; lest they see with their eyes, and hear with their ears, and understand with their heart, and return and be healed.” Učini srce ovoga naroda tupo, uši njihove otežale i oči njihove zatvori, da ne vide očima svojim, ne čuju ušima svojim, ne razumiju srcem svojim te se ne obrate i ne ozdrave.’“ This is a solemn message. To je svečana poruka. God is not telling Isaiah to deceive the people. Bog ne govori Izaiji da obmanjuje narod. Rather, He is describing the effect Isaiah’s preaching will have upon a rebellious nation. Naprotiv, On opisuje učinak koji će Izaijino propovijedanje imati na pobunjeni narod. The same sun that melts wax hardens clay. Isto sunce koje topi vosak otvrdnjuje glinu. When truth comes to those who love it, it softens and converts them. Kada istina dođe onima koji je ljube, ona ih omekšava i obraća. But when truth comes to those who resist it, it confirms them in their blindness. No kada istina dođe onima koji joj se opiru, ona ih učvršćuje u njihovoj sljepoći. The fault is not in the message but in the heart that rejects it. Krivnja nije u poruci, nego u srcu koje je odbacuje. And then Isaiah asks a very searching question in verse eleven: “Lord, how long?” A tada Izaija postavlja vrlo prodorno pitanje u jedanaestom retku: „Gospodine, dokle?“ How long is this blindness to continue? Dokle će ta sljepoća trajati? How long will the people resist the message? Dokle će se narod opirati poruci? How long until judgment falls? Dokle dok sud ne padne? And the Lord answers, “Until the cities are laid waste and without inhabitant, the houses are without a man, the land is utterly desolate, the LORD has removed men far away, and the forsaken places are many in the midst of the land.” A Gospodin odgovara: „Dok gradovi ne opuste i ostanu bez stanovnika, kuće bez ljudi, a zemlja potpuno opustošena; dok Jahve ne udalji ljude daleko i pusta mjesta budu mnoga usred zemlje.“ This is a prophecy of national desolation. To je proroštvo o narodnom opustošenju. The people would not listen, and so the land itself would bear the marks of covenant curse. Narod nije htio slušati, pa će sama zemlja nositi obilježja savezničkog prokletstva. The cities would be emptied. Gradovi će biti ispražnjeni. The houses abandoned. Kuće napuštene. The inhabitants carried away. Stanovnici odvedeni. And all of this because the people had rejected the word of the Holy One of Israel. I sve to zato što je narod odbacio riječ Sveca Izraelova. Yet even here, in the midst of judgment, there is mercy. Pa ipak, i ovdje, usred suda, postoji milost. Verse thirteen says, “But yet a tenth will be in it, and will return and be for consuming, as a terebinth tree or as an oak, whose stump remains when it is cut down. So the holy seed shall be its stump.”

Trinaesti redak kaže: „Ali još će u njoj biti desetina, i opet će biti opustošena, kao terebinta ili hrast kojima panj ostaje kad se posijeku. Tako će sveto sjeme biti njegov panj.“ This is one of the most important prophetic patterns in the whole book of Isaiah. To je jedan od najvažnijih proročkih obrazaca u cijeloj knjizi Izaije. Judgment comes, the tree is cut down, the nation is brought low—but the stump remains. Sud dolazi, stablo se siječe, narod biva ponižen — ali panj ostaje. There is always a remnant. Uvijek postoji ostatak. God never allows His covenant purpose to perish completely. Bog nikada ne dopušta da njegova savezna namjera potpuno propadne. The holy seed remains in the stump. Sveto sjeme ostaje u panju. And that remnant becomes the hope of future restoration. I taj ostatak postaje nada buduće obnove. This is why Isaiah’s message, though severe, is never hopeless. Zato Izaijina poruka, premda stroga, nikada nije bez nade. The axe falls, but the root survives. Sjekira pada, ali korijen preživljava. The land is desolate, but the promise lives on. Zemlja je opustošena, ali obećanje i dalje živi. And ultimately this holy seed points us forward to Christ Himself, and to all who are preserved in Him. I naposljetku to sveto sjeme upućuje nas unaprijed na samoga Krista i na sve koji su sačuvani u njemu. So then what is the burden of Isaiah chapter six? Što je onda teret šestoga poglavlja Izaije? It is that the God who sends judgment is the same God whose throne is above the ark, whose law is holy, whose mercy still covers the law, and whose purpose will not fail. To je da je Bog koji šalje sud isti onaj Bog čije je prijestolje nad Kovčegom, čiji je Zakon svet, čija milost još uvijek pokriva Zakon i čija nakana neće zakazati. Isaiah is called in the presence of holiness, cleansed by grace, sent with a hard message, and given the assurance that after judgment the holy seed will remain. Izaija je pozvan u prisutnosti svetosti, očišćen milošću, poslan s teškom porukom i dano mu je jamstvo da će nakon suda sveto sjeme ostati. And this is still how God works. I tako Bog djeluje i dalje. He warns before He strikes. On upozorava prije nego što udari. He reveals His holiness before He reveals His judgments. On otkriva svoju svetost prije nego što otkrije svoje sudove. And even when most reject the message, He preserves a remnant for His name’s sake. I čak kada većina odbaci poruku, On čuva ostatak radi svojega imena. In our next study, we will look more closely at this question, “How long?” and what it means in the wider structure of Isaiah’s prophecy. U našem sljedećem proučavanju pobliže ćemo promotriti to pitanje: „Dokle?“ i što ono znači u široj strukturi Izaijina proroštva.

U šestom poglavlju Izaije, u trećem retku, anđeli objavljuju da je sva zemlja puna Božje slave.

I jedan povika drugomu i reče: Svet, svet, svet je Gospod nad vojskama; sva je zemlja puna slave njegove. Izaija 6,3.

Sestra White povezuje silazak anđela iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja s anđelima iz trećega retka.

„Dok oni [anđeli] gledaju budućnost, kada će cijela zemlja biti ispunjena Njegovom slavom, pobjednička pjesma hvale odjekuje od jednoga do drugoga u melodičnom pjevu: ‘Svet, svet, svet, Gospod nad vojskama.’“ Review and Herald, 22. prosinca 1896.

Izaija se nalazi na 9/11 i pita „dokle” mora iznositi poruku 9/11 laodicejskom narodu koji ne želi vidjeti ni čuti. Rečeno mu je da mora ustrajati dok gradovi ne budu razoreni, a razaranje gradova, koje započinje pri nedjeljnom zakonu kada nacionalni otpad slijedi nacionalna propast.

Tada rekoh: Gospodine, dokle? A on odgovori: Dok gradovi ne opuste bez stanovnika, i kuće bez čovjeka, i zemlja ne postane sasvim pusta; i dok Gospod ne udalji ljude daleko, te bude veliko pustošenje usred zemlje. Ali još će u njoj ostati desetina, i ona će se vratiti, pa će opet biti satrta; kao terebinta i kao hrast, kojima panj ostaje kad odbace lišće: tako će sveto sjeme biti njegov panj. Izaija 6:11–13.

Pri 11. rujna, kada je zemlja bila obasjana Božjom slavom, Izaija je pomazan da iznese poruku potonjeg dažda, te pita: „Dokle?” treba iznositi poruku 11. rujna ljudima čija su srca odebljala. Odgovor glasi: „Dokle ne” dođe nedjeljni zakon, kada će nastati „veliko opustošenje usred zemlje”. To „veliko opustošenje” izvršava laodicejski adventizam, koji Izaija u dvadeset i drugom poglavlju predstavlja kao Šebnu.

Evo, Gospodin će te odnijeti u silno sužanjstvo i doista će te pokriti. Doista će te silovito zavitlati i bacati kao loptu u prostranu zemlju; ondje ćeš umrijeti, i ondje će kola tvoje slave biti sramota kući tvoga gospodara. I otjerat ću te s tvoje službe, i iz tvoga položaja on će te oboriti. Izaija 22,17–19.

Laodicejski adventizam napušta istinu prigodom zakona o nedjelji te biva ondje „oboren”, kako je prikazano u Danielu 11,41.

Ući će i u Slavnu zemlju, i mnoge će zemlje biti oborene; ali ovi će umaknuti iz njegove ruke: Edom i Moab i prvaci sinova Amonovih. Daniel 11,41.

Kada Izaija pita: „Dokle?”, rečeno mu je da prenosi poruku adventizmu sve do nedjeljnoga zakona, kada će „mnogi” iz Daniela jedanaest, četrdeset i prvi redak, biti „oboreni”, kada napuste subotu i Boga. Tada će biti izbljuvani iz usta Gospodnjih, kao što je prikazano u knjizi Otkrivenja, gdje se sve knjige Biblije susreću i završavaju, i gdje je Izaija dvadeset i dva, Šebna, „silovito” bačen „kao lopta u prostranu zemlju”, dok su oni „uklonjeni” „daleko”.

U tom vremenskom razdoblju ostatak, prikazan kao „desetina” (što je desetak), „vraća se”; oni su u tom odlomku uspoređeni sa stablima koja imaju „srž” što ostaje kada lišće otpadne. „Lišće” u proročkoj simbolici predstavlja ispovijedanje. Kada adventizam dođe do nedjeljnog zakona i

prihvati prvi dan u tjednu umjesto Božje subote, odbacit će svoje lišće „ispovijedanja” i više neće tvrditi da drži Božju subotu sedmoga dana.

„Prokletstvo smokvina stabla bilo je uprizorena prispodoba. To neplodno stablo, koje je svojim razmetljivim lišćem pokazivalo oholu prividnost upravo pred Kristovim licem, bilo je simbol židovskog naroda. Spasitelj je želio svojim učenicima jasno pokazati uzrok i izvjesnost propasti Izraela. U tu je svrhu stablo obdario moralnim svojstvima i učinio ga tumačem božanske istine. Židovi su stajali izdvojeni od svih drugih naroda, ispovijedajući odanost Bogu. On im je iskazao osobitu naklonost, a oni su sebi prisvajali pravednost veću od svakoga drugog naroda. Ali bili su iskvareni ljubavlju prema svijetu i pohlepom za dobitkom. Hvalili su se svojim znanjem, ali bili su neupućeni u Božje zahtjeve i puni licemjerja. Poput neplodnog stabla, širili su svoje razmetljive grane uvis, bujna izgleda i lijepa oku, ali nisu donosili „ništa osim lišća“. Židovska religija, sa svojim veličanstvenim hramom, svojim svetim žrtvenicima, svojim svećenicima s mitrama i dojmljivim obredima, doista je bila lijepa u vanjskom izgledu, ali su joj nedostajali poniznost, ljubav i dobrohotnost.“

„Sva stabla u smokvinu voćnjaku bila su bez ploda; ali stabla bez lišća nisu budila nikakvo očekivanje niti su izazivala razočaranje. Ova su stabla predstavljala neznabošce. Oni su, kao i Židovi, bili lišeni pobožnosti; ali nisu tvrdili da služe Bogu. Nisu se razmetljivo pretvarali da su dobri. Bili su slijepi za Božja djela i Božje putove. Za njih vrijeme smokava još nije bilo došlo. Oni su još čekali dan koji će im donijeti svjetlo i nadu. Židovi, koji su od Boga primili veće blagoslove, smatrani su odgovornima za zlorabu tih darova. Povlastice kojima su se hvalili samo su povećavale njihovu krivnju.” Čeznja vjekova, 582, 583.

Pri donošenju nedjeljnoga zakona, laodicejski adventizam gubi svoje ispovijedanje da je Božji saveznički narod, jer prihvaća žig saveza smrti i odbacuje pečat saveza života. Tada odbacuje svoje lišće ispovijedanja, a ono što se pokazuje jest Ostatak, predstavljen Izaijom, koji se na 9/11 „vratio“ starim stazama, potom bio ponižen do praha kada su oni (Izaija) spoznali njegovo iskvareno iskustvo, te je nakon toga bio očišćen žeravicom uzetom sa žrtvenika. Sestra White obavještava nas da žeravica sa žrtvenika predstavlja očišćenje, ali očišćenje je jednostavno ono što se ostvaruje kada žeravica dotakne Izaijine usne.

„Živi ugljen simbolizira očišćenje. Ako dotakne usne, s njih neće pasti nijedna nečista riječ. Živi ugljen također simbolizira silu nastojanja slugu Gospodnjih.“ Review and Herald, 16. listopada 1888.

„Ugljen” sa žrtvenika koji se u posljednjim danima baca na zemlju jest ugljen bačen na zemlju kada se otvori sedmi i posljednji pečat u prvih pet redaka osmog poglavlja Otkrivenja. Izaija, a stoga i sto četrdeset i četiri tisuće, očišćeni su dodiranjem ugljena s njihovim usnama, no „ugljen” je poruka. On dotiče njihove usne kada uzmu knjigu iz ruke anđela i pojedu je.

Posveti ih svojom istinom: tvoja je riječ istina. Ivan 17,17.

Oni koji se „vrata” i postanu ostatak (preostatak) prikazani su kao hrast i teal stabla, i kao što je Krist „obdario stablo moralnim svojstvima i učinio ga tumačem božanske istine”, tako stabla kod Izaije u sebi imaju „moralno svojstvo”, prikazano „srži”. Srž ostaje u stablima, čak i kada oni koji

su bili samo lišće ispovijedanja budu odbačeni. „Sveto sjeme” jest „srž”, a Krist je „sveto sjeme” proroštva. Ta stabla, koja su prikazana kao ostatak, kao i sam Izaija u šestom poglavlju, predstavljaju ljude, a time i čovječstvo, dok sveto sjeme predstavlja božanstvo. Tako Izaija 6 prepoznaje pročišćenje adventizma od 11. rujna do nedjeljnog zakona, a pojedinosti koje Izaija pridonosi toj proročkoj povijesti sve su prikazane njegovim pitanjem: „dokle?” Za Izaiju, odgovor na pitanje „dokle?” bio je od 11. rujna do nedjeljnog zakona.

Dokle još? 1840.–1844.

11. kolovoza 1840. predložio je 11. rujna, i u proročkoj povijesti od 11. kolovoza 1840. do 22. listopada 1844. odigrala se bitka na gori Karmelu između Ilije i proroka Jezabelinih. Naposljetku se pokazalo da su Baalovi proroci lažni proroci te ih je Ilija pogubio, no na samom početku toga sukoba Ilija je postavio pitanje: „dokle ćete hramati između dvaju mišljenja?”

I pristupi Ilija svemu narodu i reče: Dokle ćete hramati između dviju misli? Ako je Gospod Bog, slijedite njega; a ako je Baal, slijedite njega. A narod mu ne odgovori ni riječi. Tada Ilija reče narodu: Ja, samo ja, ostadoh prorok Gospodnji; a Baalovih proroka ima četiri stotine i pedeset ljudi. 1 Kings 18:21, 22.

Ilija je kod 11. kolovoza 1840.; pita taj naraštaj je li mileritska poruka istinita ili je lažna. To je još jedna poruka Laodiceji, kao što je bila Izaija šest.

„Tisuće su bile navedene da prigrle istinu koju je propovijedao William Miller, a sluge Božje bile su podignute u duhu i sili Ilijinoj da objave poruku. Poput Ivana, Isusova preteče, oni koji su propovijedali ovu svečanu poruku osjećali su se primoranim položiti sjekiru na korijen stablu i pozvati ljude da donose plodove dostojne pokajanja. Njihovo je svjedočanstvo bilo određeno da probudi i snažno djeluje na crkve te očituje njihov pravi karakter. I dok se razlijevalo svečano upozorenje da bježe od gnjeva koji dolazi, mnogi koji su bili sjedinjeni s crkvama primili su iscjeljujuću poruku; vidjeli su svoja otpada, te su se, s gorkim suzama pokajanja i dubokom duševnom tjeskobom, ponizili pred Bogom. A kako je Duh Božji počnuo na njima, pomagali su razglasiti povik: ‘Bojte se Boga i podajte Mu slavu, jer je došao čas Njegova suda.’” Early Writings, 233.

U ispitnoj povijesti od 1840. do 1844. protestanti koji su odbacili Ilijinu poruku postali su kćeri Rima i predali plašt protestantizma mileritskom adventizmu. U Izaiji i Iliji imamo dva svjedoka koji svjedoče o činjenici da je pitanje „dokle” simbol povijesti koja započinje 11. rujna i završava nedjeljnim zakonom. U mileritskoj povijesti 11. kolovoza 1840. podudara se s 11. rujna, a 22. listopada 1844. podudara se s nedjeljnim zakonom. Kada je oganj sišao s neba i spalio Ilijinu žrtvu, svih dvanaest kamenova bilo je obasjano zajedno sa žrtvom, označujući tako sto četrdeset i četiri tisuće kao stijeg prikazan kao obasjano kamenje. Lažni su proroci tada bili pogubljeni od Ilije, upravo kao što su Sjedinjene Američke Države, lažni prorok, pogubljene kao šesto kraljevstvo pri nedjeljnom zakonu.

Izaija 6 naglašava proces kušanja, odstranjivanja nečistoće i pročišćenja među Božjim narodom od 11. rujna do nedjeljnoga zakona. Ilija se obraća laodicejskom stavu Božjega naroda, ali također pruža dokaznu razliku između pravoga i lažnoga proroka te, slijedom toga, prave ili lažne poruke.

Stoga je, počevši od 11. kolovoza 1840. i završavajući 22. listopada 1844., na protestante sardijskoga razdoblja bio doveden proročki ispit; i kao što je oganj na gori Karmelu proizveo podjelu na dvije skupine, tako su se 1844. očitovale dvije skupine. Jedna je skupina u procesu kušanja bila saveznički narod koji je uskoro trebao postati „bivši“, a druga je skupina bio milleritski adventizam s kojim će Bog stupiti u savez 22. listopada 1844. Razdoblje kušanja i podjele jest priča o vinogradu, budući da se pokazalo da je milleritski adventizam pravi prorok upravo u istoj točki u kojoj je sardijski protestantizam počeo ispunjavati svoju ulogu otpaloga protestantizma. Kao što su Baalovi proroci bili razotkriveni kao lažni, tako je i bivši saveznički narod bio razotkriven te ga potom Milleriti označili kao kćer Rima. Priča o gori Karmelu, a također i ispunjenje te povijesti u vrijeme Millerita, pruža Izaiji 6 drugi svjedok da je pitanje „dokle“ simbol vremenskoga razdoblja od 11. rujna do nedjeljnoga zakona.

„Gospodine, Bože Abrahamov, Izakov i Izraelov,“ usrdno moli prorok, „neka se danas zna da si Ti Bog u Izraelu i da sam ja Tvoj sluga te da sam sve ovo učinio po Tvojoj riječi. Usliši me, Gospodine, usliši me, da ovaj narod spozna da si Ti Gospodin Bog i da si Ti obratio njihovo srce natrag.“

„Tišina, teška u svojoj svečanosti, počiva nad svima. Baalovi svećenici drhte od užasa. Svjesni svoje krivnje, očekuju brzu odmazdu.“

„Tek što je Ilijina molitva završila, plameni ognja, poput blistavih munja, silaze s neba na podignuti žrtvenik, proždirući žrtvu, ližući vodu u jarku i spaljujući čak i kamenje žrtvenika. Sjaj plamena obasjava goru i zasljepljuje oči mnoštva. U dolinama podno, gdje mnogi u tjeskobnoj napetosti promatraju pokrete onih gore, silazak ognja jasno se vidi, i svi su zadivljeni tim prizorom. Nalikuje stupu ognjenomu koji je kod Crvenoga mora razdvajao sinove Izraelove od egipatske vojske.“

„Narod na gori pada ničice u strahopoštovanju pred nevidljivim Bogom. Ne usuđuju se i dalje gledati oganj poslan s Neba. Boje se da će i sami biti spaljeni; i, osvjedočeni o svojoj dužnosti da priznaju Boga Ilijina kao Boga svojih otaca, kojemu duguju odanost, zajedno uzvikuju kao jednim glasom: ‘Jahve, on je Bog; Jahve, on je Bog.’ S potresnom razgovijetnošću povik odjekuje preko gore i razliježe se ravnicom u podnožju. Napokon je Izrael probuđen, otriježnjen, pokajan. Napokon narod uviđa koliko je teško obeščastio Boga. Karakter štovanja Baala, u suprotnosti s razumnom službom koju zahtijeva pravi Bog, stoji posve razotkriven. Narod prepoznaje Božju pravdu i milosrđe u uskraćivanju rose i kiše sve dok nisu bili dovedeni do toga da priznaju njegovo ime. Sada su spremni priznati da je Bog Ilijin iznad svakoga idola.” Proroci i kraljevi, 153.

Koliko dugo? Mojsije

Prvi put kada se u proročkoj Riječi postavlja simboličko pitanje: „dokle?” jest u osmoj pošasti nad Egipćanima u Mojsijevo vrijeme. Osmu pošast jesu „skakavci” (simbol islama) koje donosi „istočni vjetar” (simbol islama).

I Mojsije i Aron dođoše k faraonu te mu rekoše: Ovako govori Gospodin, Bog Hebreja: Dokle ćeš se odbijati poniziti preda mnom? Pusti moj narod da mi služi. Jer ako odbiješ pustiti moj

narod, evo, sutra ću navesti skakavce na tvoje područje. I prekrit će lice zemlje, tako da se zemlja neće moći vidjeti; i pojest će ostatak onoga što je izmaklo, što vam je preostalo nakon tuče, i pojest će svako drvo koje vam raste u polju. I napunit će tvoje kuće, i kuće svih tvojih slugu, i kuće svih Egipćana, što nisu vidjeli ni tvoji očevi ni očevi tvojih otaca, od dana kad su bili na zemlji pa sve do danas. Tada se okrenu i ode od faraona.

I faraonove mu sluge rekoše: Dokle će nam ovaj čovjek biti zamka? Pusti ljude da služe Gospodu, Bogu svojem. Zar još ne znaš da je Egipat propao?

I Mojsije i Aron ponovno bjehu dovedeni pred faraona; i on im reče: Idite, služite Gospodu, Bogu svojem; ali tko su oni koji će ići?

I Mojsije reče: Poći ćemo sa svojim mladima i sa svojim starima, sa svojim sinovima i sa svojim kćerima, sa svojom sitnom i sa svojom krupnom stokom poći ćemo, jer moramo svetkovati blagdan Gospodu.

I reče im: Neka Gospodin bude s vama onako kako ću pustiti vas i vašu djecu; pazite se, jer je zlo pred vama. Ne tako! Idite sada vi koji ste muškarci i služite Gospodinu, jer to ste tražili. I bijahu otjerani ispred faraonove prisutnosti.

I Jahve reče Mojsiju: Ispruži ruku svoju nad zemljom egipatskom za skakavce, da dođu na zemlju egipatsku i pojedu svako bilje u zemlji, sve što je tuča ostavila. I Mojsije pruži štap svoj nad zemljom egipatskom, i Jahve pusti istočni vjetar na zemlju sav onaj dan i svu onu noć; a kad je svanulo jutro, istočni vjetar donese skakavce. I skakavci navališe na svu zemlju egipatsku i slegoše se po svim krajevima egipatskim; bijahu vrlo strašni: prije njih ne bijaše takvih skakavaca, niti će ih poslije njih biti. Jer prekriše lice sve zemlje, te zemlja potamnje; i pojedoše sve bilje u zemlji i sav plod na drveću što ga je tuča ostavila; i ne osta ništa zeleno ni na drveću ni u poljskom bilju po svoj zemlji egipatskoj.

Tada faraon žurno pozva Mojsija i Arona te reče: Sagriješio sam protiv Jahve, Boga vašega, i protiv vas. Oprosti mi, molim te, moj grijeh samo još ovaj put i moli Jahvu, Boga vašega, da ukloni od mene samo ovu smrt. I on izađe od faraona i pomoli se Jahvi. A Jahve okrenu silan, veoma jak zapadni vjetar, koji odnese skakavce i baci ih u Crveno more; ne osta ni jedan skakavac u svim krajevima Egipta. Izlazak 10,3–19.

Najprije „Gospodin, Bog Hebreja“ pita: „Dokle ćeš se odbijati poniziti preda mnom?“ a zatim su faraonovi sluga nakon toga ponovno upitali faraona: „Dokle će nam ovaj čovjek biti zamka?“ To se pitanje postavlja tijekom osme pošasti, koja se iz više razloga podudara s 11. rujna. Deseta pošast jest pogubljenje prvorodenaca, što se podudara s križem, a nakon nje slijedi razočaranje kod Crvenoga mora, koje nadahnuće usklađuje s razočaranjem učenika na križu, što se podudara s velikim razočaranjem milerita 1844. godine. Ta se tri svjedoka svi podudaraju sa zakonom o nedjelji. Deseta pošast jest zakon o nedjelji, a dvije pošasti ranije osma je pošast donijela „skakavce“ na „istočnome vjetru“. „Skakavci“ su ispunili svu zemlju, kao što islam danas potresa cijeli svijet dok je proširio svoju tamu putem prisilne imigracije. Latinski naziv za „pustinjškoga skakavca“ jest „locusta migratoria“, što predstavlja širenje islama putem imigracije, koje je u prirodnom svijetu predočeno migracijom.

Deveta pošast bila je tama koja se mogla osjetiti.

I Gospod reče Mojsiju: Ispruži svoju ruku prema nebu, da bude tama nad zemljom egipatskom, tama koja se može opipati. I Mojsije ispruži svoju ruku prema nebu; i nastade gusta tama po svoj zemlji egipatskoj tri dana. Ne vidješe jedan drugoga, niti itko ustade sa svoga mjesta tri dana; a svi sinovi Izraelovi imali su svjetlost u svojim prebivalištima. Izlazak 10:21–23.

U simbolici pitanja „dokle“ prikazana gorom Karmelom i Ilijom očituje se razlika kada oganj silazi s neba. Ilijin Bog učinio je ono što Baal ne može učiniti. U mileritskoj povijesti ta je razlika uspostavljena između paloga sardijskoga protestantizma i mileritskog adventizma. Kod Mojsija je razlika bila tama ili svjetlost. U hebrejskim je domovima bilo svjetlosti. Izaija nas dalje obavještava da su oni koji nemaju svjetlosti u Mojsijevoj liniji, koji su također oni uništeni po Iliji, i oni koji u mileritskom vremenskom razdoblju gube plašt protestantizma, „narod“ koji „doista sluša, ali ne razumije; i doista gleda, ali ne razabire“. Potom se o tom narodu izriče objava koja kaže: „Učini pretilim srce ovoga naroda, i otežaj njihove uši, i zatvori njihove oči; da ne vide svojim očima, i ne čuju svojim ušima, i ne razumiju svojim srcem, i ne obrate se, i ne budu iscijeljeni.“

Spreman izvršiti djelo, ali shrvan zadatkom da propovijeda onima koji neće slušati, Izaija tada reče: „Gospodine, dokle?“

Posljednje tri od deset egipatskih zala pružaju svjedočanstvo o tri koraka od 11. rujna do nedjeljnoga zakona. Dana 11. kolovoza 1840. osnažena je vijest prvoga anđela, a 19. travnja 1844. stigao je drugi anđeo te je bio osnažen na logorskom sastanku u Exeteru od 12. do 17. kolovoza, a treći je anđeo stigao 22. listopada 1844. Treći se anđeo usklađuje s nedjeljnim zakonom te stoga ukazuje na proces od tri koraka, jer ne može biti trećega bez prvoga i drugoga.

„Prva i druga poruka dane su 1843. i 1844. godine, a mi smo sada pod objavom treće; ali sve tri poruke još uvijek treba objavljivati. Sada je jednako nužno kao ikada prije da se one ponove onima koji traže istinu. Perom i glasom trebamo razglasiti objavu, pokazujući njihov redoslijed i primjenu proročanstava koja nas dovode do poruke trećega anđela. Treće ne može biti bez prve i druge. Ove poruke trebamo dati svijetu u publikacijama, u govorima, pokazujući u slijedu proročke povijesti ono što je bilo i ono što će biti.“ Selected Messages, knjiga 2, 104, 105.

Deseta egipatska pošast nadahnućem je usklađena s križem i s kasnijim razočaranjem povezanim s njime. Deseta pošast stoga je treća poruka, kojoj po proročkoj nužnosti moraju prethoditi prva i druga poruka. Kod 9/11 Gospodin je upitao faraona: „dokle“, a odmah potom i faraonove sluge također su upitale: „dokle“. Nakon što je Mojsije prenio faraonu Božje pitanje „dokle“, i neposredno prije nego što sluge faraonu ponove Mojsijevo pitanje, Mojsije označava prijelomnu točku riječima: „okrenu se i izađe od faraona“. Izlazak 10,6.

11. rujna bio je proročki prijelomni trenutak, koji je bio predoznačen kada je Mojsije donio pošast skakavaca koja je došla s istočnim vjetrom.

„Postoje razdoblja koja predstavljaju prekretnice u povijesti naroda i crkve. U Božjoj providnosti, kada nastupe te različite krize, daje se svjetlo za to vrijeme.“ Bible Echo, 26. kolovoza 1895.

Sljedeće je zlo proizvelo tamu ili svjetlost, ovisno o tome kojoj ste skupini pripadali. 11. rujna bio je „prekretnica u povijesti naroda i Crkve“. U tom su trenutku Božji ljudi bili pozvani vratiti se i hoditi starim stazama, ali su odbili hoditi njima i nisu poslušali glas trube. Razdvajanje između tame i svjetlosti ostvarilo se nakon Ilije, a Mojsije je upitao: „dokle?“ Ona nadalje u tom odlomku kaže:

„Postoje razdoblja koja predstavljaju prekretnice u povijesti narodâ i Crkve. U Božjoj providnosti, kada nastupe te različite krize, daje se svjetlo za to vrijeme. Ako bude prihvaćeno, dolazi do duhovnog napretka; ako bude odbačeno, slijede duhovno nazadovanje i brodolom.“ Bible Echo, 26. kolovoza 1895.

U sljedećem ćemo članku nastaviti temu „dokle“.

„U svibnju 1842. sazvana je Opća konferencija u Bostonu, Massachusetts. Na otvaranju toga skupa braća Charles Fitch i Apollos Hale iz Haverhilla izložili su slikovne proročanstva Daniela i Ivana, koja su naslikali na platnu, zajedno s proročkim brojevima, pokazujući njihovo ispunjenje. Brat Fitch, tumačeći sa svoje karte pred Konferencijom, rekao je da je, proučavajući ta proročanstva, pomislio kako bi, kad bi mogao izraditi nešto takve vrste kao što je ovdje prikazano, to pojednostavnilo predmet i njemu olakšalo da ga iznese pred slušateljstvom. Ovdje je bilo više svjetla na našem putu. Ta su braća činila ono što je Gospod pokazao Habakuku u njegovu viđenju 2.468 godina ranije, govoreći: ‘Zapiši viđenje i ureži ga jasno na ploče, da može trčati koji ga čita. Jer viđenje je još za određeno vrijeme.’ Habakuk 2,2.”

„Nakon stanovite rasprave o toj temi, jednoglasno je izglasano da se litografski otisne tri stotine primjeraka sličnih ovomu, što je ubrzo i učinjeno. Nazvani su ‘kartama iz ’43.’ To je bila vrlo važna konferencija.” The Autobiography of Joseph Bates, 263.

„Vidjela sam da je karta iz 1843. bila vođena rukom Gospodnjom i da se ne smije mijenjati; da su brojke bile onakve kakve ih je On htio; da je Njegova ruka bila nad njima i prikrila pogrešku u nekima od brojki, tako da je nitko nije mogao vidjeti dok Njegova ruka nije bila uklonjena.” Rani spisi, 74.

„Bilo je to ujedinjeno svjedočanstvo predavača i časopisa o Drugom adventu, dok su stajali na ‘izvornoj vjeri’, da je objavljivanje karte bilo ispunjenje Habakuka 2:2, 3. Ako je karta bila predmet proročanstva (a oni koji to niječu napuštaju izvornu vjeru), tada slijedi da je 457. pr. Kr. bila godina od koje treba računati 2300 dana. Bilo je nužno da 1843. bude prvo objavljeno vrijeme kako bi ‘viđenje’ moglo ‘okasniti’, odnosno da bi trebalo postojati vrijeme odgode, u kojemu je skupina djevica trebala drijemati i spavati nad velikim predmetom vremena, neposredno prije nego što će biti probuđena Ponoćnim poklikom.” Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2, James White.